

Gabriella Loeb: "Trigger-Happy"
Skomakeriet, Stockholm

"Damaged people are dangerous. They know they can survive."
—*Damage*, Josephine Hart (1991)

Det finns en tanke om att bara du är en bra människa så kommer din karma skydda dig—om du lever efter den gyllene regeln (*behandla andra som du själv vill bli behandlad*), så kommer du få ett bra liv och inget kommer skada dig. Men tid och erfarenhet visar att det där ordnade livet ofta avbryts av kaos eller någon oförenlig agenda. För att navigera detta minfält—där vänner blir fiender, älskare försvinner med bästa vänner—blir många bra på att korrigera, assimilera, anpassa sig. De är alla coping-strategier: verktyg för att överleva. Den svensk-amerikanska konstnären Gabriella Loeb söker efter ett medium som kan ge resonans åt och bekräfta egenmakten. Hon väljer mellan olika material i sökandet efter ett uttryck som är förenligt med en bestämd känsla eller en egen, dold böjelse. Dock, som alla konstnärer, influeras hon och kommer inte undan historien. Genom att njuta av det instinktiva och fysiska, manipulera objekt och omfamna orubbliga metoder, vägrar hon att inrätta sig i ledet.

Med spår av den sena barocken, 1800-talets hyperdekorerade rokoko, inlemmar Loeb stilistiska principer såsom illusioner, det teatrala och det mättade. Konstnären anspelar på presentationens bedrägliga natur, där gränsen mellan verkligt och falskt förblir flytande. Vad är verkligt om bevis saknas? Vad är falskt om objektet i fråga har samma kvalitéer som dess autentiska motsvarighet? Vad kommer att utgöra den största besvikelsen? Verkligheten—eller drömmen? För att inte bli paralyserad av den överspända dramatik som tycks läcka från vår instabila samtid, låt oss montera ned den manliga blicken, och istället välja att upphöja drottningar, sirener och nymfer.

Med inslag av det ornamentala och det lediga intensifieras Loeb's sensuella verk i satin med starka nyanser av rosa, magenta och ultraviolett. De är varsamt placerade bakom glas; det gamla ordspråket (*se men inte röra*) dyker upp, liksom insikten att runt om i världen just nu visas prostituerade upp bakom glas i red light-distrikt och porrklubbar. I samma värld finns friktionsvågor av feminism och identitetspolitik som syftar till att bevisa eller avfärda begrepp som *kön* eller *samtyske*. I samma värld arkiveras en republikansk politikers spontana kommentar ("Om våldtäkten väl är ett faktum, bara slappna av och njut") jämte protesterna från en av studentaktivisterna som överlevde den senaste skolskjutningen i Florida och som nu misstror myndigheterna ("Skitsnack, ni ljuger"). När medling misslyckas och förtroenden bryts, banar det uppenbara hyckleriet och förräderiet av information väg för mer akuta imperativ.

Loeb's centrala skulptur utgör en paradox till de omgivande textilverken. Syntetiska polymerstavar är ojämnt utspridda över ett rutnät av aluminium. De skeva schakten sorteras in i separata banor. Det är en grym ensemble; klustret förvillar betraktaren och påminner om hur lätt det är att glida längs skalan mellan njutning och smärta. Varje stav är fallisk men splittrad, sexualiserad men vapen-lik, och samtidigt begränsad av sin primitiva arkitektur. Användandet av polyester understryker simulacrans falska njutning. Här flyter Loeb's efemära neo-noir stad-som-utställning—det påminner om Las Vegas överdådiga "bling"-estetik och Vilnius råa brutalism.

Ironiskt nog var varken Renässansen eller barockrörelsen känd för att stödja kvinnliga konstnärer och formgivare. Begreppet *virtuos* översätts trots allt till "dödlig gud", och var förbehållet upphöjda manliga konstnärer. Det finns dock undantag, kvinnor som inte hindrades av hård kritik (exempelvis Elisabetta Sirani, Artemisia Gentileschi). De lyckades skapa trots kraftigt motstånd och försök att underminera deras talang. Loeb absorberar, justerar och sätter rokoko-dragen i nya sammanhang, kanske i strävan efter att förfina en tidigare definition eller appropriera det maskulina upphovskapet; hennes arbete fungerar som en säregen musa för de som blickar mot framtiden. För vilket motiv passar hämnden bäst? Framgång, att ta sig vidare oskadd, att ta eller bli det andra vill ha eller bli, frigörelse, att osynliggöra meningsmotståndare, att inte ångra något, nihilism, att älska sig själv? Bägaren rinner nästan över—hur mycket är för mycket?

—Jacquelyn Davis (Översättning: Christine Antaya)